

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720203066
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8720203066.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členov senátu JUDr. Mariana Hoffmanna PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt B. C. XXXXX, D. B., 2/ A. E. B., nar. XX.XX.XXXX, trvalý pobyt F. XXXX/X, G. – D., obaja žalobcovia zastúpení: ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Hurbanova 1243/18, Liptovský Mikuláš, IČO: 36 861 251, proti žalovaným: 1/ H. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, K., L. M., 2/ J. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XX, K., L. M., 3/ N. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XX, G., L. M., 4/ A. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, L. M., 5/ P. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. H. XX, B., L. M., 6/ neb. J. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom R. XXX/X, G., L. M., 7/ A. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/X, G., L. M., všetci žalovaní (okrem žalovanej 6/) zastúpení: Hudzík & Partners s. r. o., so sídlom Mnoheľova 830/15, Poprad, IČO: 47 251 654, o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 19C/164/2004, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 11C/41/2020-121 zo dňa 16.10.2023, takto

rozhodol:

I. O d m i e t a odvolanie proti výroku I.

II. P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku III. a v súvisiacom výroku IV. o trovách konania okrem žalovanej v 6. rade.

III. P r i z n á v a žalovaným v 1. až 5. rade a 7. rade voči žalobcom v 1. a 2. rade povinným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

I. Súd návrh na pripustenie zmeny žalobného petitu z a m i e t a.

II. Konanie voči žalovanej v 6/ rade z a s t a v u j e.

III. Súd žalobu na obnovu konania z a m i e t a.

IV. Žalovaní v 1/ až 7/ rade majú voči žalobcom v 1/ a 2/ rade právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých súd rozhodne samostatným uznesením.

2. Súd prvej inštancie preskúmal žalobu na obnovu konania a zistil, že táto nie je dôvodná. Mal za to, že dôkazy, ktoré žalobcovia predložili nie sú dôkazmi, ktoré by nemohli bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa podanou žalobou domáhajú. Predložené listiny mali byť nájdené v podkroví rodinného domu súp. č. 70 v Tatranskej Lomnici, pričom žalobkyňa v 2/ rade na pojednávaní dňa 10.8.2020 sama uviedla, že v roku 1984 bol v dome požiar a potom bol dom dlhšie

neobývateľný. Nájdenie dokumentov sa tak prvoinštančným súdu javilo ako málo pravdepodobné, avšak ich existencia ani nie je pre rozhodnutie o žalobe na povolenie obnovy konania podstatná.

3. Súd prvej inštancie mal ďalej za to, že žalobcami predložené dôkazy nespĺňajú ani predpoklad pravdepodobnosti, že by boli spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Skutkovým základom pre rozhodnutie súdu v pôvodnom konaní bolo zistenie súdu, že dňa 19.1.2000 právna predchodkyňa žalobcov D. B. osvedčila vlastnícke právo vydržaním, na základe notárskej zápisnice N 13/2000, v ktorej vyhlásila, že od roku 1961 nerušene, v dobrej viere ako vlastné užívala nehnuteľností v k.ú. B. C., zapísané na LV č. XXX, parc. č. XXX/X - ostatná plocha o výmere 530 m², parc. č. XXX/X - iná plocha o výmere 4.126 m², parc. č. XXX/X - iná plocha o výmere 647 m² v celosti ako prísluší domové pozemky k parc. č. XXX. Ďalej vyhlásila, že nehnuteľnosti začali užívať spolu s nebohým manželom po dohode s pôvodnými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi A. M. a P. S., ktorí nehnuteľností vlastnili podľa pôvodného zápisu vo vložke č. 136 v k.ú. D. C. ako parcelu č. XXXX/X - záhrada o výmere 11.958 m² a parcelu č. XXXX/X - dom o výmere 165 m². Užívanie týchto nehnuteľností mali B. s predávajúcimi A. M. a P. S. v úmysle vlastnícky usporiadať kúpnu zmluvou.

4. Dňa 30.01.1962 uzavreli a odkúpili za kúpnu cenu 50.000,- Kčs parcelu č. XXXX/X v celosti a polovicu parcely XXXX/X. Táto zmluva bola na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. 7Co/605/1965 bývalým Štátnym notárstvom v Poprade registrovaná pod č. Pr 303/62 dňa 20.5.1969 len do výmery 800 m² v znení jej dodatku zo dňa 24.6.1965, ktorým podľa geometrického plánu č. 10-25/205-920-62 z pôvodných parciel bola vytvorená parcela č. XXX - dom, dvor o výmere 800 m². Nehnuteľnosti po dohode s vlastníkmi užívali ale v rozsahu pôvodnej dohody tak, ako ich aj do zmluvy zo dňa 30.01.1962 pojali a v roku 1961 ich im vlastníci do užívania vydali. Opätovne sa pokúsili o usporiadanie vlastníctva podľa skutočného užívania kúpnu zmluvou zo dňa 2.6.1975, ktorej registrácia nebola zrealizovaná jednak pre úmrtie pôvodných vlastníkov a neukončeného dedičského konania a aj z dôvodu úmrtia zástupcu dedičov C. S., ktorý mal plnú moc na uzavretie tejto zmluvy a aj z dôvodu platnosti právnych predpisov, ktoré naďalej nepoľovali prevod takýchto nehnuteľností do vlastníctva občanov. Kúpna cena bola zaplatená vo výške 30.000,- Kčs. Vyhlásila, že po celú dobu užívania nebola rušená vlastníkmi a nikto sa nedomáhal vydania týchto nehnuteľností. V bode 3 osvedčenia bolo vyhlásené, že sa vydáva osvedčenie Vyhlásenie o vydržaní vlastníctva k nehnuteľnostiam z dôvodu, že predmetné nehnuteľnosti užíva v dobrej viere D. B. viac ako 10 rokov a nadobudla tieto pozemky do vlastníctva v pomere k celku titulom vydržania vlastníctva. Vo vyhlásení z osvedčenia možno zdôrazniť tú časť, kde D. B. uviedla, že sa opätovne pokúsili o usporiadanie vlastníctva podľa skutočného užívania, a to kúpnu zmluvou zo dňa 2.6.1975, ktorej registrácia nebola zrealizovaná z dôvodu platnosti právnych predpisov, ktoré v tej dobe nepoľovali prevod takýchto nehnuteľností do vlastníctva občanov. Z uvedenej formulácie vyhlásenia mal súd za to, že D. B. ako právna predchodkyňa žalobcov (v pôvodnom konaní žalovaných) nemohla byť so zreteľom k žalovaným nehnuteľnostiam v právnom omyle a už vôbec nie v ospravedliteľnom, že jej žalované nehnuteľnosti patria. Z uvedeného vyhlásenia vyplýva, že si bola vedomá, čo nadobudli spolu s nebohým manželom a v akom rozsahu. Je pravdou, že právní predchodcovia žalovaných mali žalované nehnuteľnosti v držbe, ale v držbe neoprávnenej, ktorá nemôže viesť k vydržaniu, resp. nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Následne teda ani D. B. nemohla platne previesť žalované nehnuteľnosti na žalobcov (v pôvodnom konaní žalovaných). Súd teda uzavrel, že u právnych predchodcov súčasných žalobcov sa nejednalo o držbu dobromyseľnú, ich dobrá viera bola narušená, keďže tu existujú okolnosti, ktoré museli objektívne vyvolať pochybnosť o ich vlastníctve.

5. V konaní o povolení obnovy konania žalobcovia preukazovali, že v súvislosti s kúpnu zmluvou zo dňa 2.6.1975 došlo k riadnej úhrade kúpnej ceny, v dôsledku čoho možno považovať riadnu kúpu pozemku parc. č. XXX/X za preukázanú, pričom dôkaz o úhrade kúpnej ceny nebol v pôvodnom konaní predložený. Napriek predloženým listom právneho zástupcu A. B. nemožno konštatovať existenciu dôvodu pre povolenie obnovy konania. Žalobcovia preukazujú úhradu kúpnej ceny, avšak úhrada kúpnej ceny v pôvodnom konaní, vedenom pod sp. zn. 19C/164/2004, nebola sporná. Súd uvedenú nespornú skutočnosť opakovaně v rozhodnutiach vo veci 19C/164/2004 konštatuje a doloženie podporných dokladov k úhrade nie sú dôkazy spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

6. V čs. právnom poriadku bola zakotvená všeobecná zásada voľnej dispozície s nehnuteľným majetkom, ktorý občan vlastnil (§ 130 ods. 1 O.z.), s možnosťou prevodu na nadobúdateľov podľa vlastnej voľby. Výnimkou boli iba prípady, v ktorých zákon činil prevod veci závislým od splnenia určitých podmienok, v zákone výslovne uvedených, ako tomu bolo napr. pri prevode určitých nehnuteľností len na

určitých nadobúdateľov v zmysle ustanovenia § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka, alebo s podmienkou predchádzajúceho súhlasu príslušného orgánu. Žalobcovia predovšetkým ignorujú skutočnosť, že prevod parc. č. XXX/X v celosti nebol možný vôbec, a to bez ohľadu na skutočnosť, či uzavreli jednu či viacero kúpnych zmlúv. Z právnej úpravy je zrejmé, že nezastavaný pozemok bolo v roku 1975 možné prevádzať medzi občanmi len za podmienok uvedených v ustanovení § 490 ods. 2 veta druhá vtedy účinného Občianskeho zákonníka. Štátne notárstvo preto muselo mať pri každom prevode pozemku alebo jeho časti preukázané úplným a jednoznačným vyjadrením príslušného územnoplánovacieho orgánu, či tento prevod je v súlade s týmto ustanovením. Z právnej úpravy je zrejmé, že prevod nehnuteľnosti v roku 1962 aj 1975 bol obmedzený nie len čo do výmery, ale predovšetkým bol podmienený rozhodnutím národného výboru, či už to bol MNV Starý Smokovec, alebo ONV Poprad.

7. Právna predchodkyňa žalobcov D. B. bola s obmedzením či faktickou nemožnosťou prevodu nehnuteľnosti v požadovanom rozsahu oboznámená, čo v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/164/2004 bolo opakovane konštatované. Súd v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/164/2004 opakovane konštatoval, že v čase podpisu zmluvy z roku 1962 platil zákon č. 65/1951 Sb. o prevodoch nehnuteľnosti a prenájme poľnohospodárskej a lesnej pôdy, kde v § 1 ods. 1 je uvedené, že na prevod nehnuteľnosti a na prenájom poľnohospodárskej alebo lesnej pôdy je potrebné privolenie národného výboru. Ako prevod nehnuteľnosti sa posudzuje jej rozdelenie. ONV v Poprade, odbor výstavby uvedené povolenie vydal, ale len do výmery 800 m², čo malo za následok, že kúpna zmluva vyvolala právne účinky len v tejto časti. Táto zmluva bola na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach, bývalým Štátnym notárstvom v Poprade registrovaná pod č. Pr 303/1962 dňa 20.5.1969 len do spomínanej výmery v znení jej dodatku zo dňa 24.6.1965, ktorým podľa geometrického plánu č. XX/XX/XXX-XXX-62 z pôvodných parciel bola vytvorená parc. č. XXX - dom, dvor o výmere 800 m². Pôvodne žalovaná D. B. tak spolu s manželom vedeli, že sa nestali vlastníčkami žalovaných nehnuteľností a v roku 1975 uzavreli ďalšiu kúpnu zmluvu, ktorá však nebola registrovaná vôbec, napriek tomu, že podľa jej čl. IV prvá veta bolo potrebné schválenie MNV v zmysle ust. § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

8. Súd v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/164/2004 neuznal ani splnenie podmienok vydržania parc. č. XXX/X a z vykonaných dôkazov ustálil, že D. B. vedela aké právne účinky obe zmluvy vyvolali a súčasne vedela, že uvedené zmluvy nemôžu vyvolať žiadne právne následky a ak áno, tak len v povolenom rozsahu. D. B. už v roku 1962 a ani v roku 1975 nemohla byť dobromyseľná, nakoľko k odkúpeniu celej parcely nedošlo. Súd konštatoval, že predmetom kúpy bola len polovica k celku, keďže z obsahu prvej kúpnej zmluvy je zrejmé, že právni predchodcovia žalovaných (v pôvodnom konaní žalobcov) si vymienili ponechanie v užívaní polovice pozemku. Napriek týmto okolnostiam si D. B. v roku 2000 nechala osvedčiť v celosti parcely č. XXX/X, XXX/X, XXX/X, čo súd vyhodnotil ako nedostatok dobromyseľnosti a určil vlastnícke právo právnym nástupcom pôvodných vlastníkov - žalovaných.

9. Z uvedených skutočností vyplýva, že prevod nehnuteľností v rozsahu, ako je uvedené v zmluve z roku 1962 aj 1975 nebol možný, nakoľko bol v rozpore so zákonom a na tejto skutočnosti nič nezmení doklad o úhrade kúpnej ceny, nakoľko v súlade s ust. § 44 Občianskeho zákonníka účinného v roku 1962 aj ust. § 41 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 1975, bola zmluva v časti prevyšujúcej výmeru 800 m² neplatná. Z neplatnej zmluvy, resp. jej časti tak nemohli nastať právne následky v podobe uskutočneného prevodu vlastníckeho práva na právnych predchodcov žalobcov. Doklad o úhrade kúpnej ceny nie je spôsobilý privediť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobcov, preto súd prvej inštancie žalobu o povolenie obnovy konania ako nedôvodný zamietol.

10. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia odvolanie proti výroku I., III. a IV. z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku.

11. Žalobcovia majú za to, že tu existujú nové skutočnosti a nové dôkazy špecifikované v časti VII. žaloby, ktoré boli náhodou nájdené pri vypratávaní podkrovia rodinného domu a o ktorých existencii nemali žalobcovia vedomosť v pôvodnom konaní, ktoré teda nemohli použiť v pôvodnom konaní, a ktoré môžu privediť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci a zakladajú prípustnosť obnovy konania. Z príslušných ustanovení CSP vyplýva, že vo vzťahu k skutočnostiam, rozhodnutiam alebo dôkazom týkajúcich sa strán sporu a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobcovia nemohli použiť v pôvodnom konaní, spravidla pôjde o prípad, keď strana o existencii skutočností alebo dôkazov nevedela. Okolnosti o vypratávaní podkrovia rodinného domu J. B. dňa 10.08.2020, dodaní kontajnera na odvoz odpadu z rodinného domu a o odvoze odpadu z rodinného domu svedčia o tom, že nové skutočnosti a dôkazy

boli skutočne objavené synom žalobcov až 10.08.2020. S poukazom na judikatúru vo veciach obnovy konania vyplýva, že ak sa účastník pôvodného konania dozvie o nových dôkazoch alebo skutočnostiach, ktoré existovali v čase pôvodného konania, ale o ktorých účastník nemal vedomosť, za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov a napravenia väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, je prípustná obnova konania ako mimoriadny opravný prostriedok.

12. Nové skutočnosti a dôkazy len podporujú tvrdenia žalobcov v pôvodnom konaní. Žalobcovia aj naďalej trvajú na tom, že sporné nehnuteľnosti nerušene užívali ako vlastné, a to od roku 1961, nakoľko ich predchodcovia za nich riadne zaplatili kúpnu cenu vo výške 50.000,- Kčs, avšak vzhľadom na to, že nedošlo k formálnej registrácii tohto prevodu na príslušnom úrade, dohodlo sa, že sa pristúpi k opätovnému prevodu vlastníctva na predchodcov žalobcov, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 02.06.1975 (ďalej ako „Kúpna zmluva II“) (kde opätovne došlo k riadnemu zaplateniu celej kúpnej ceny + ceny za drevo), aby sa formálne uviedli veci na poriadok.

13. Žalobcovia sú toho názoru, že rozsudok je bez náležitého odôvodnenia, a preto je potrebné považovať ho za arbitrárny a navyše nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Uvedené je zrejme predovšetkým vo vzťahu k výroku I. rozsudku, nakoľko k uvedenému sa súd prvej inštancie vyjadril len v jednom odseku rozsudku (odsek 57). Záver súdu prvej inštancie je nezrozumiteľný a nelogický a navyše nedostatočný, nakoľko nie je zrejme, čo tým súd prvej inštancie myslí a ako inak mali žalobcovia svoj petít žaloby naformulovať. Žalobcovia dňa 05.10.2023 doručili súdu návrh na úpravu petítu. Žalobcovia nemenili pôvodný žalobný návrh, naopak, domáhali sa, aby žaloba pôvodných žalobcov (ktorí v konaní na povolenie obnovy konania vystupujú v postavení žalovaných) bola zamietnutá, pričom uvedeného sa žalobcovia (ktorí v pôvodnom konaní vystupovali v postavení žalovaných) domáhali aj v pôvodnom konaní. Žalobcovia majú za to, že aj keď sú iniciátormi súčasného konania o povolení obnovy konania, kde logicky môžu vystupovať len ako žalobcovia (navrhovatelia), ak by obnova konania bola povolená, pokračovalo by sa v pôvodnom konaní, t.j. procesné postavenie strán v konaní o povolení obnovy konania by sa vymenilo, t.j. žalobcovia by opätovne vystupovali ako žalovaní a súčasní žalovaní 1/ až 7/ by vystupovali ako žalobcovia. Po povolení obnovy konania by teda logicky žalobcovia (potom už v postavení žalovaných) mohli žiadať len zamietnutie žaloby. Žalobcom teda nie je zrejme, čo mal súd prvej inštancie na mysli v odseku 57 rozsudku a ako inak teda mali žalobcovia svoj petít formulovať.

14. Záver súdu prvej inštancie, že nájdenie dokumentov sa mu javí ako málo pravdepodobné, je svojvoľný, nakoľko žalovaný nikdy nerozporoval autenticitu predložených nových dôkazov, ani nerozporoval žiadne skutkové tvrdenia žalobcov ohľadom získania nových dôkazov (spôsob, čas, miesto a pod.). Tvrdenia žalobcov ohľadom času, spôsobu a mieste nájdenia nových dôkazov boli nesporné, nikdy neboli žalovanými v konaní spochybnené. Súd teda nemohol svojvoľne dospieť k záveru, že nájdenie nových dôkazov sa „javí ako málo pravdepodobné“, nakoľko táto skutočnosť medzi stranami nebola sporná. Navyše skutočnosť, že v dome bol v minulosti požiar a dom bol dlhšie neobývaný neznamena, že by to bránilo tomu, aby tieto listiny nemohli byť nájdené v podkroví domu ako to tvrdili žalobcovia. Navyše rozsah požiaru a miera pravdepodobnosti, že by sa listiny v dome nachádzali, neboli nikdy predmetom konania, ani skúmania súdu (a ani neboli nikdy žalovanými namietané), a o takejto pre žalobcov až absurdnej argumentácii sa dozvedeli až z rozsudku.

15. Závery prvoinštančného súdu v bodoch 48, 50, 54, 55 a 56 rozsudku nie sú správne. Spôsob úhrady kúpnej ceny sa v pôvodnom konaní vôbec nepreukazoval, nakoľko o uvedenej skutočnosti neexistovali dôkazy. Aj keď úhrada kúpnej ceny nebola sporná, táto skutočnosť nebola nikdy preukazovaná v konaní. Ak by žalobcovia mali v pôvodnom konaní nové dôkazy, ktoré predložili súdu v tomto konaní, vyplynul by z nich poctivý úmysel predchodcov žalobcov a ich dobromyseľnosť pri nadobúdaní sporných nehnuteľností. Z nových dôkazov jednoznačne vyplýva, že kúpna cena minimálne vo vzťahu k parcele XXX/X o výmere 4.028 m² bola uhradená pred podpisom Kúpnej zmluvy II, t.j. predchodcovia žalobcov za nehnuteľnosti riadne a poctivo zaplatili. Žalobcovia v konaní poukazovali na to, že v Kúpnej zmluve II sa uvádza, že kúpna cena bude uhradená do 1 mesiaca po registrácii zmluvy (čl. II Kúpnej zmluvy II), t.j. v Kúpnej zmluve II je uvedená úplne nepravdivá skutočnosť, pričom realita bola úplne iná. Nové dôkazy preukazujú, že nie je pravdou to, čo je (len formálne) uvedené v čl. II Kúpnej zmluvy II o zaplatení kúpnej ceny (že čiastka 30.000,- Kčs bude zaplatená v hotovosti do 1 mesiaca od registrácii Kúpnej zmluvy II). O výške a spôsobe úhrady kúpnej ceny, ako aj s tým súvisiacich okolností, nemali žalobcovia v pôvodnom konaní žiadny dôkaz, pričom takýto dôkaz je v konaní podstatný, nakoľko je spôsobilý

preukázať poctivosť predchodcov žalobcov pri nadobúdaní nehnuteľností, a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II. Obe predložené listiny (list A. A. S. pre A. B. zo dňa 05.09.1974, ako aj list A. A. S. pre A. B. zo dňa 24.10.1974) v spojení s listinami už založenými v súdnom spise, ktoré boli v konaní predložené, jednoznačne sú spôsobilé preukázať poctivosť predchodcov žalobcov (A. B. a D. B.) a ich dobromyseľnosť pri nadobúdaní dotknutých nehnuteľností. Preukazujú totižto, že kupujúci (t.j. predchodcovia žalobcov) skutočne boli (a aj mohli byť) objektívne presvedčení o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudli, nakoľko za ňu riadne zaplatili dohodnutú kúpnu cenu + 1.000,- Kčs za drevo od TANAPu (a to minimálne za parcelu XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II.). Žalobcovia majú za to, že obe uvedené listiny a skutočnosti z ich vyplývajúce týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobcovia nemohli použiť v pôvodnom konaní, sú jednoznačne spôsobilé pre nich prívodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a to s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018 (platný v čase vydania rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 4Co/26/2018-667 zo dňa 29.01.2019). Podľa názoru žalobcov je potrebné skúmať nie to, čo je uvedené v notárskej zápisnici N 13/2000 zo dňa 19.01.2000, ale je dôležité skúmať, či predchodcovia žalobcov mohli byť objektívne presvedčení, že sporné nehnuteľnosti poctivo nadobudli. Táto skutočnosť sa však v pôvodnom konaní neskúmala, nakoľko ohľadom nej žalobcovia nedisponovali žiadnymi dôkazmi. Navyše v predložených dôkazoch sa uvádza: V liste zo dňa 05.09.1974 A. A. S. píše: „Vzhľadom k tomu, že jste s p. S. dohodnutí na kupní cene, bude konečné dojednání a provedení převodu už snadné a jednoduché.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že predchodcovia žalobcov boli v domnení, že prevod vlastníckeho práva v zmysle Kúpnej zmluvy II je možný, nakoľko pochybnosti o uvedenom prevode vlastníckeho práva nemal ani právny zástupca predávajúceho (ako to píše vo svojom liste). Je preto nelogické, ak teraz súd uvádza, že údajne „právna predchodkyňa žalobcov D. B. bola s obmedzením či faktickou nemožnosťou prevodu nehnuteľností v požadovanom rozsahu oboznámená ...“ (bod 54 rozsudku), ak z nových predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že obe zmluvné strany, vrátane právneho zástupcu predávajúceho, boli presvedčení o opaku. S vyššie uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal.

16. Žalobcovia teda nemusia preukazovať platný právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva (kúpnu zmluvu registrovanú na príslušnom štátnom notárstve), ale výlučne iba okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia dotknutých nehnuteľností (ich vydržania), pričom tieto okolnosti sú preukázané práve novými dôkazmi, na základe ktorých žalobcovia žiadali o povolenie obnovy konania. Vzhľadom k tomu, že vydržanie je originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, vady nadobúdacieho titulu sú irelevantné, pričom relevantné je výlučne iba to, či z okolností nadobudnutia nehnuteľností možno vyvodiť, že nadobúdatelia boli skutočne presvedčení, že vec poctivo nadobudli a následne nerušene užívali počas vydržacej doby. Veď ak osoba zaplatí za nehnuteľnosť tak vysokú cenu (v danom čase v roku 1975 bola suma 31.000,- Kčs vysoká čiastka), je určite presvedčená, že vec nadobudla a stala sa jej vlastníkom; v opačnom prípade by sa predsa domáhala vrátenia peňazí a bezdôvodného obohatenia, čo nebol prípad predchodcov žalobcov. Navyše, ak by aj predávajúci v danom čase mali pocit, že pozemky nepredali (keďže sa jednalo o veľkú výmeru a pozemky vo vysokej hodnote v lukratívnej oblasti), určite by svoje vlastnícke právo bránili, čo sa tiež nestalo, nakoľko obe strany mali za to, že „obchod“ prebehol a obe strany dostali to, čo im skutočne patrí: kupujúci dostali pozemky a predávajúci dostali nemalý obnos peňazí. Právni predchodcovia žalobcov sporné nehnuteľnosti dlhodobo a nerušene užívali ako vlastné v dobromyseľnom domnení, že sú ich vlastné, nakoľko za nich riadne zaplatili celú kúpnu cenu.

17. Nové skutočnosti a dôkazy treba posudzovať v kontexte skutočností a dôkazov založených v pôvodnom spise, pričom žalobcovia majú za to, že nové skutočnosti a dôkazy v spojení so skutočnosťami a dôkazmi založenými v spise dostatočným spôsobom preukazujú okolnosti svedčiace o poctivosti nadobudnutia dotknutých pozemkov predchodcami žalobcov, a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II, nakoľko z nových dôkazov vyplýva úhrada sumy 30.000,- Kčs ako kúpnej ceny za parcelu XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II + 1.000,- Kčs za drevo od TANAPu (aj keď žalobcovia sú subjektívne presvedčení o tom, že ich predchodcovia poctivým spôsobom nadobudli aj zvyšné parcely a zaplatili za nich kúpnu cenu ešte v roku 1961). Ak teda v pôvodnom konaní žalobcovia preukázali, že ich a ich právnych predchodcov nikto nerušil v užívaní sporných nehnuteľností (táto skutočnosť v pôvodnom konaní ani nebola sporná), tieto užívali v dobrej viere ako vlastné, nakoľko mali za to, že ich poctivým spôsobom nadobudli, keďže za nich zaplatili dohodnutú kúpnu cenu + 1.000,- Kčs za drevo od TANAPu (čo je preukázané novými dôkazmi), je nepochybné, že vo svetle nových skutočností a dôkazov boli splnené všetky podmienky pre vydržanie uvedených nehnuteľností, a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej

zmluvy II. Úplné zaplatenie kúpnej ceny (a to ešte pred podpisom Kúpnej zmluvy II, resp. priamo pri jej podpise) vo svetle judikatúry Ústavného súdu SR jednoznačne svedčí v prospech poctivosti nadobudnutia nehnuteľností predchodcami žalobcov (minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II). Nové predložené skutočnosti a dôkazy preukazujú, že nie je pravdou to, čo je (len formálne) uvedené v čl. II Kúpnej zmluvy II o zaplatení kúpnej ceny (že táto čiastka 30.000,- Kčs bude zaplatená v hotovosti do 1 mesiaca od registrácii Kúpnej zmluvy II), nakoľko opak vyplýva z predložených nových skutočností a dôkazov; aj žalobcovia počas celého pôvodného súdneho konania tvrdili, že kúpna cena 30.000,- Kčs bola riadne zaplatená, pričom o uvedenom tvrdení o výške a spôsobe úhrade kúpnej ceny, ako aj s tým súvisiacich okolností, nemali žalobcovia v pôvodnom konaní žiadny dôkaz; takýto dôkaz je v konaní podstatný, nakoľko je spôsobilý preukázať poctivosť predchodcov žalobcov pri nadobúdaní nehnuteľností, a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4.028 m² v zmysle Kúpnej zmluvy II. Navyše z predložených nových dôkazov vyplýva, že predchodcovia žalobcov (ako aj predávajúci a jeho právny zástupca) boli v domnení, že prevod vlastníckeho práva v zmysle Kúpnej zmluvy II je možný, nakoľko pochybnosti o uvedenom prevode vlastníckeho práva nemal ani právny zástupca predávajúceho (ako to píše vo svojom liste).

18. Vzhľadom na vyššie uvedené majú žalobcovia za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je nesprávny, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pričom zároveň nepripustením nových dôkazov súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Žalobcovia navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedli, že sú toho názoru, že práve argumentácia žalobcov vo vzťahu k zamietnutiu návrhu na pripustenie zmeny žalobného petitu je nezrozumiteľná a nelogická, dokonca vnútorne rozporná. Povinnosťou žalobcov bolo len označiť čoho sa domáhajú. Čo aj urobili, nakoľko v návrhu uviedli, že žiadajú, aby súd prvej inštancie povolil obnovu konania vedeného na OS Poprad pod sp. zn. 19C/164/2004, tak ako to ukladá ustanovenie § 406 CSP. To znamená, že ak súd návrh na obnovu konania zamietol, nebolo povinnosťou súdu samostatným výrokom rozhodovať o tom, že návrh na pripustenie zmeny žalobného návrhu zamietla. Súd prvej inštancie by tak nemusel urobiť ani po tom, ak by rozsudkom povolil obnovu konania, nakoľko podľa § 416 CSP po povolení obnovy konania súd bez ďalšieho vec prejedná. To znamená, žeby sa žalobcovia po povolení obnovy konania stali pôvodnými žalovanými, a keďže sa podľa § 409 CSP na obnovu konania použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, žalovaní ani nemôžu podať návrh na zmenu žaloby, nakoľko podľa § 139 CSP, tak môžu urobiť len žalobcovia. Ak teda súd nepripustil zmenu žalobného petitu, postupoval správne a zákonne podľa § 143 ods. 3 CSP. Súd prvej inštancie v odseku 57 vôbec žalobcov neupozorňuje na to, že mali inak formulovať petít, ale uvádza, že nie sú oprávnení meniť pôvodný žalobný návrh, a to je rozdiel.

21. Žalobcovia sa opakovane snažia presvedčiť súd prvej inštancie, že doklad o zaplatení kúpnej ceny je tým novým dôkazom, ktorý je spôsobilý preukázať poctivosť predchodcov pri nadobúdaní nehnuteľností. Táto argumentácia však neobstojí, nakoľko v pôvodnom konaní otázka zaplatenia kúpnej ceny nebola nikdy sporná, a preto ju nebolo potrebné preukazovať. Nesúhlasia s argumentáciou, že nie je potrebné skúmať to, čo je uvedené v notárskej zápisnici N13/2000 zo dňa 19.1.2000, ale že je dôležité skúmať, či predchodcovia žalobcov mohli byť objektívne presvedčení, že sporné nehnuteľnosti poctivo nadobudli. Sú presvedčení, že práve táto notárska zápisnica dáva obraz o tom, ako na tom boli právni predchodcovia žalobcov v otázke poctivého nadobudnutia nehnuteľností. Preto je správne, ak notárska zápisnica bola posúdená ako celok. Z nej vyplýva, že objektívne od roku 1962 do roku 2000 vedeli, že nie je možné nadobudnúť nehnuteľnosti takýmto spôsobom, o aký sa snažili. Podstatné pre celé konanie o povolení obnovy konania je, že počas celého pôvodného konania, zaplatenie kúpnej ceny nebolo vôbec spochybňované a dôkazy o zaplatení kúpnej ceny produkovali (notárska zápisnica, výsluch žalovanej) žalovaní. To, že sa teraz našli dôkazy o zaplatení kúpnej ceny nemôže byť dôkazom, ktorý má zásadným spôsobom vniesť nové svetlo na objasnenie skutočnosti, ktorá nebola vôbec sporná. V spomínanej notárskej zápisnici právna predchodkyňa žalobkyne vyhlásila, že: „Kúpna cena bola však zaplatená vo výške ďalších 30.000,- Kčs“. Poukázali na obsah notárskej zápisnice, z ktorej je zrejmé, že právna predchodkyňa vedela, aké právne účinky majú obidve zmluvy. Vedela, aký je právny rámec

prevodu nehnuteľností v čase uzatvárania zmlúv, t.j. za éry socialistického práva a vedela, že vyššie uvedené zmluvy nemôžu vyvolať žiadne právne následky, resp. len v presne stanovenom rozsahu.

22. Žalovaní navrhli odvolaciu súdu, aby napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a priznal žalovaným náhradu trov konania.

23. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu dňa 12.03.2024 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

24. Proti výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh na pripustenie zmeny žalobného petitu zamietol, odvolací súd odvolanie odmietol podľa ust. § 386 písm. c/ CSP, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, s poukazom na ust. § 357 CSP a contrario. Uznesenie o ne/pripustení zmeny žaloby nie je vymedzené v ust. § 357 CSP, ktorý vymenúva uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné.

25. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom i dôvodmi podaného odvolania, bolo posúdiť, či sa súd prvej inštancie dopustil žalobcami tvrdených väd rozhodnutia, a to podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, vychádzajúc pritom z konkrétnych dôvodov ako ich vymedzili odvolatelia v podanom odvolaní.

26. K dôvodu odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP /súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces/ treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva uvádza, že súde musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

27. Medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

28. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie odvolateľov, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nedáva odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v spore. Prvoinštančný súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

29. Odvolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv odvolateľov nezistil také nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia prvoinštančného súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

30. Skutočnosť, že odvolatelia sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožnili, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

31. Uvedený odvolací dôvod uplatnili odvolatelia najmä vo vzťahu k odôvodneniu výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie návrh na pripustenie zmeny žalobného petitu zamietol. Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Hodnotenie odôvodnenia uznesenia o nepripustení zmeny žaloby odvolacím súdom, by zostalo iba v akademickej rovine, keďže uvedené uznesenie, nemalo žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci samej, pretože súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania vecne prejednal a zamietol na inom dôvode ako tom, ktorý by sa týkal nesprávne formulovaného žalobného petitu.

32. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

33. Ďalší odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolatelia neodôvodnili, neuviedli akou inou vadou malo byť postihnuté konanie pred súdom prvej inštancie, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd nezistil akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

34. Ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP nie je v odvolaní konkretizovaný. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

35. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia, ktorá je naplnená vtedy, ak na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

36. Odvolací súd skúmal uvedený odvolací dôvod a dospel k záveru, že prvoinštančný súd sa uvedeného pochybenia nedopustil. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Prvoinštančný súd pri právnom posúdení veci nepochybil.

37. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bola žaloba na obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 19C/164/2004.

38. Okresný súd Poprad rozsudkom č.k. 19C/164/2004-615 zo dňa 26.10.2017 určil, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 2/3 z celku na parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 530 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 4.126 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 647 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. B. C., patria do dedičstva po nebohej D. J., M. S., nar. XX.XX.XXXX, zomr. dňa XX.XX.XXXX, naposledy bytom J. X, K., L. M.. Ďalej určil, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/6 z celku na parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 530 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 4.126 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 647 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX pre k. ú. B. C., patria do dedičstva po nebohom N. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom T. X/XXXX, G. X, L. M.. Vo výroku III. určil, že spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/6 z celku na parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 530 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 4.126 m², parcele č. XXX/X - ostatné plochy vo výmere 647 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXX

pre k. ú. B. C., patria do dedičstva po nebohom L. M., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, naposledy bytom R. XXX/X, G. X – U., L. M..

39. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 4Co/26/2018, 4Co/27/2018 zo dňa 29.1.2019 v spojení s uznesením zo dňa 19.3.2019 vyššie uvedený rozsudok potvrdil.

40. Žalobcovia prípustnosť obnovy konania vyvodzovali z ust. § 397 písm. a/ CSP, teda že existujú nové skutočnosti a nové dôkazy, o ktorých existencii nemali žalobcovia vedomosť v pôvodnom konaní, preto ich nemohli použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

41. Dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, podľa žalobcov sú listy U. A. S. pre A. B. zo dňa 05.09.1974 a 24.10.1974. Skutočnosti, ktoré z nich vyplývajú, môžu privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

42. Uvedené listy mali byť nájdené dňa 10.08.2020 J. B., synom žalobcov, pri vypratávaní podkrovia rodinného domu, ktoré nebolo doposiaľ využívané, z dôvodu rekonštrukcie strechy rodinného domu a využitia podkrovného priestoru rodinného domu. J. B. je podielovým spoluvlastníkom rodinného domu, ktorý pôvodne patril jeho starým rodičom, manželom A. B. a D. B..

43. Ako dôkazy o nájdení týchto listov žalobcovia predložili ohlásenie udržiavacích prác doručené Mestskému úradu Vysoké Tatry dňa 05.08.2020, objednávku na odvoz odpadu zo dňa 07.08.2020, fotografie, odpoveď na ohlásenie udržiavacích prác od Mesta Vysoké Tatry zo dňa 10.08.2020, vážny lístok k objemnému odpadu zo dňa 10.08.2020, záznam o prevádzke vozidla nákladnej dopravy dňa 10.08.2020, faktúru zo dňa 17.08.2020 za úhradu služieb súvisiacich s odpadom.

44. Súd prvej inštancie mal za to, že dôkazy, ktoré žalobcovia predložili, nie sú dôkazmi, ktoré by nemohli bez vlastnej viny použiť v pôvodnom konaní. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že v roku 1984 bol v dome požiar a potom bol dom dlhšie neobývateľný, nájdenie dokumentov sa mu javilo ako málo pravdepodobné. Dodal, že ich existencia, ani nie je pre rozhodnutie podstatná.

45. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu obnovy konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý prístup.

46. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom. Možno ňou napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov. Dôvodom prípustnosti obnovy konania je existencia skutočností, rozhodnutí a dôkazov, ktoré musia kumulatívne spĺňať tieto podmienky: a/ musia sa týkať strán a predmetu pôvodného konania, b/ osoba podávajúca žalobu na obnovu konania ich bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a c/ môžu pre ňu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

47. O nových dôkazoch, ktoré bez svojej viny nemohol navrhovateľ obnovy použiť v pôvodnom konaní platí, že ide o dôkazy, ktoré v dobe vydania pôvodného rozhodnutia už existovali. Nejde len o možnosť označiť dôkaz, ale aj nemožnosť predložiť ho stranou sporu súdu. Avšak pri novom dôkaze nie je rozhodujúce, že sa týka skutočností, ktorá je súdu už známa.

48. Zo žalobcami tvrdených skutočností a predložených dôkazov ohľadom rekonštrukcie rodinného domu, možno dospieť k záveru, že ide o dôkazy nové (listy), ktoré nemohli žalobcovia bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. V tejto časti, pri vyhodnotení nových dôkazov predložených žalobcami, sa odvolací súd nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, avšak vzhľadom na nesplnenie ďalšej kumulatívnej podmienky prípustnosti obnovy konania, aby nové dôkazy mohli privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, čo musí viesť k zamietnutiu žaloby na obnovu konania, nebol daný ani jeden z dôvodov na zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 CSP a zároveň ani na zmenu, keďže rozhodnutie je vo výroku vecne správne.

49. Ďalšou nevyhnutnou a kumulatívnou podmienkou prípustnosti obnovy konania je, aby išlo o nové dôkazy, ktoré môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci pre navrhovateľa obnovy konania. Stačí, aby sa javilo pravdepodobné, že dôkazy môžu privodiť pre navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie. V prejednávanej veci odvolací súd má za to a stotožňuje sa v tomto so súdom prvej inštancie, že nové skutočnosti a dôkazy uvádzané žalobcami, nemôžu pre nich v žiadnom prípade privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nie je daná ani len pravdepodobnosť možnosti privodenia priaznivejšieho rozhodnutia pre žalobcov.

50. Žalobcovia majú za to, že nové skutočnosti uvádzané v nájdených listinách sú jednoznačne spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Nové skutočnosti a dôkazy preukazujú poctivosť predchodcov žalobcov pri nadobúdaní sporných nehnuteľností (a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4028 m² v zmysle kúpnej zmluvy II), nakoľko dokazujú, že predchodcovia žalobcov skutočne boli (a museli byť) objektívne presvedčení o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudli, nakoľko za ňu riadne zaplatili kúpnu cenu. Žalobcovia v pôvodnom konaní tvrdili, že zaplatili dohodnutú kúpnu cenu v plnej výške (a to prvýkrát v roku 1961 a druhýkrát v roku 1974/1975), avšak o tejto skutočnosti nemali žiadny dôkaz.

51. Z listu U. A. S. pre A. B. zo dňa 05.09.1974 vyplýva, že právni predchodcovia žalobcov pred podpisom kúpnej zmluvy II už zaplatili zálohu vo výške 20 000 Kčs. Z listu U. A. S. pre A. B. zo dňa 24.10.1974 vyplýva, že pán B. bol vyzvaný, aby doplatil zvyšok kúpnej ceny 10 000 Kčs, po vyplatení ktorej bude vydaná kúpna zmluva II. Podľa žalobcov, ak pán B. túto kúpnu zmluvu II podpísanú predávajúcimi mal k dispozícii, z tejto skutočnosti je zrejmé, že pán B. musel pri preberaní kúpnej zmluvy II doplatiť celý zvyšok kúpnej ceny. Tieto listy majú podľa žalobcov preukazovať, že nie je pravdou to, čo je len formálne uvedené v čl. II kúpnej zmluvy II o zaplatení kúpnej ceny, že čiastka 30 000 Kčs bude zaplatená v hotovosti do 1 mesiaca od registrácie kúpnej zmluvy II. Takýto dôkaz je podľa názoru žalobcov spôsobilý preukázať poctivosť predchodcov žalobcov pri nadobúdaní nehnuteľností, a to minimálne v rozsahu parcely XXX/X o výmere 4028 m² v zmysle kúpnej zmluvy II.

52. Okresný súd Poprad v odôvodnení rozsudku č.k. 19C/164/2004-615 zo dňa 26.10.2017 zdôraznil časť vyhlásenia z osvedčenia vlastníckeho práva vydržaním v notárskej zápisnici D. B., kde uviedla, že sa opätovne pokúsili o usporiadanie vlastníctva podľa skutočného užívania, a to kúpnu zmluvou zo dňa 26.05.1975, ktorej registrácia nebola zrealizovaná z dôvodu platnosti právnych predpisov, ktoré v tej dobe nepovoľovali prevod takýchto nehnuteľností do vlastníctva občanov. Z uvedenej formulácie vyhlásenia mal súd za to, že D. B. ako právna predchodkyňa žalovaných v 1. a 2. rade (v tomto konaní žalobcov) nemohla byť so zreteľom k nehnuteľnostiam v právnom omyle a už vôbec nie v ospravedlniteľnom, že jej nehnuteľnosti patria. Z vyhlásenia vyplýva, že si bola vedomá čo nadobudli spolu s nebohým manželom a v akom rozsahu. Je pravdou, že právni predchodcovia žalovaných (žalobcov) mali nehnuteľnosti v držbe, ale v držbe neoprávnenej, ktorá nemôže viesť k vydržaniu, resp. nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním. Následne ani D. B. nemohla platne previesť nehnuteľnosti na žalovaných (žalobcov). Ďalej súd uviedol, že v čase podpisu zmluvy z roku 1962 platil zákon č. 65/1951 Sb. o prevodoch nehnuteľností a prenájme poľnohospodárskej a lesnej pôdy, kde v § 1 ods. 1 je uvedené, že na prevod nehnuteľností a na prenájom poľnohospodárskej alebo lesnej pôdy je potrebné privolenie Okresného národného výboru. Ako prevod nehnuteľnosti sa posudzuje jej rozdelenie. Okresný národný výbor v Poprade - odbor výstavby uvedené povolenie vydal, ale len do výmery 800 m², čo malo za následok, že kúpna zmluva vyvolala právne účinky len v tejto časti. Táto zmluva bola na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach, bývalým Štátnym notárstvom v Poprade registrovaná pod č. Pr 303/1962 dňa 20.5.1969 len do spomínanej výmery v znení jej dodatku zo dňa 24.6.1965, ktorým podľa geometrického plánu č. XX/XX/XXX-XXX-62 z pôvodných parciel bola vytvorená parcela č. XXX - dom, dvor o výmere 800 m². Právna predchodkyňa žalovaných (žalobcov) spolu s manželom vedeli, že sa nestali vlastníckymi žalovaných nehnuteľností a v roku 1975 uzavreli ďalšiu kúpnu zmluvu, ktorá však nebola registrovaná vôbec napriek tomu, že podľa jej čl. IV. prvá veta bolo potrebné schválenie miestnym národným výborom v zmysle ust. § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

53. Zároveň podľa vtedy platného § 47 Občianskeho zákonníka ak sa účastníci v predpísanej forme zhodli na obsahu zmluvy a na jej vznik je potrebné ešte rozhodnutie príslušného orgánu, sú svojimi prejavmi viazaní až do tohto rozhodnutia, ak je rozhodnutie záporné, k zmluve nedôjde. Z tohto pohľadu základným problémom je dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaných 1/ a 2/ (žalobcov). Súd po vyhodnotení vykonaných dôkazov, predovšetkým po vyhodnotení znenia notárskej zápisnice N13/2000

zo dňa 19.1.2000 ustálil, že napriek vyhláseniu právnej predchodkyne žalovaných (žalobcov) D. B., že od roku 1961 nerušená a v dobrej viere ako vlastné užíva nehnuteľnosti, následne znenie presvedča o opaku dobrej viery právnej predchodkyne žalovaných (žalobcov) D. B.. Hovoriť o dobromyseľnosti právnej predchodkyne žalovaných (žalobcov) D. B. na základe ospravedlniteľného právneho omylu nemožno, nakoľko z vykonaných dôkazov súd ustálil, že pani B. vedela, aké právne účinky majú obidve zmluvy. Vedela v akom rozsahu kúpne zmluvy môžu vyvolať právne účinky, resp. že uvedené zmluvy nemôžu vyvolať žiadne právne následky a ak áno, tak len v rozsahu ich povolenia. D. B. už v roku 1962 a ani v roku 1975 nemohla byť dobromyseľná. K odkúpeniu celej parcely nedošlo. Je zrejmé, že predmetom kúpy bola len polovica k celku, keďže z obsahu prvej kúpnej zmluvy je zrejmé, že právni predchodcovia žalobcov (žalovaných) si vymienili ponechanie v užívaní polovice pozemku. Napriek týmto okolnostiam si D. B. v roku 2000 nechala osvedčiť v celosti parcely č. XXX/X, XXX/X, XXX/X. Z dedičského konania po nebohom A. B., ktoré prebehlo v roku 1995 mal súd preukázané, že predmetom dedičského konania nebolo viac ako 800 m². Právna úprava platná v období rokov 1964 až 1974 jednoznačne určovala prípady zmlúv, na ktoré sa povinnosť registrácie vzťahovalo, čo vyplývalo priamo z vtedy platnej právnej úpravy. Medzi inými išlo aj o zmluvy o prevode nehnuteľností do osobného a do súkromného vlastníctva občanov a iných ako socialistických organizácií. Oprávnená držba len výnimočne sa môže zakladať na ospravedlniteľnom právnom omyle. Omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti alebo nedokonalnej neznalosti celkom jednoznačného a zrozumiteľného ustanovenia zákona je právny omyl neospravedlniteľný - pri zachovaní obvyklej opatrnosti sa totiž predpokladá, že každý sa oboznámi so zákonnou úpravou právneho úkonu, ktorý má v úmysle urobiť. Ďalej poukázal aj na publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/283/2009 zo dňa 27.10.2010 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu č. 6/2015, a to jeho právnu vetu „Oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31.12.1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom v zmysle zákona č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (notársky poriadok).“ Uzavrel, že u právnych predchodcov žalovaného 1/ a 2/ (žalobcov) sa nejednalo o držbu dobromyseľnú, kedy dobromyseľnosť sa vyžaduje nielen pri vstupe do držby, že právni predchodcovia žalovaných (žalobcov) titulom uzavretia kúpnej zmluvy z 1.2.1962 vstúpili do držby oprávnenej, ale sa vyžaduje počas celej vydržacej doby. Skonštatoval, že ich dobrá viera bola narušená, keďže existujú okolnosti, ktoré museli objektívne vyvolať pochybnosť u právnych predchodcov žalovaných 1/ a 2/ (žalobcov), že im vec patrí. Tieto okolnosti vyplývajú z vykonaného dokazovania, kedy bola uzatvorená aj ďalšia kúpna zmluva z roku 1975, čo nakoniec bolo opísané v notárskej zápisnici o vydržaní z roku 2000. U právnych predchodcov žalovaných (žalobcov) nemohli byť nehnuteľnosti vydržané ani podľa stredného Občianskeho zákonníka - zákona č. 141/1950 Zb., ani podľa neskôr platného Občianskeho zákonníka zákona č. 40/1964 Zb..

54. Po oboznámení sa s rozsudkom Okresného súdu Poprad č.k. 19C/164/2004-615 zo dňa 26.10.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/26/2018, 4Co/27/2018 zo dňa 29.1.2019 v spojení s uznesením zo dňa 19.3.2019, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že obnova konania vedeného pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 19C/164/2004 nie je prípustná podľa § 397 písm. a/ CSP, pretože nové skutočnosti a dôkazy uvádzané a predkladané žalobcami, v žiadnom prípade nemôžu pre nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

55. Rozhodnutia v konaní, ktorého obnovenia sa žalobcovia domáhajú, sú založené na tom, že právni predchodcovia žalobcov neboli dobromyseľní počas celej vydržacej doby a preto nemohli nadobudnúť nehnuteľnosti vydržaním. Ich dobromyseľnosť bola narušená tým, že kúpne zmluvy, ktoré uzavreli v roku 1962 a 1975, neboli podľa vtedy platných a účinných právnych predpisov registrované príslušnými orgánmi. Aj odvolací súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že posúdenie dobromyseľnosti súdom prvej inštancie bolo v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/30/2010 zo dňa 01.03.2011, sp. zn. 4Cdo/283/2009 zo dňa 27.10.2010.

56. Narušenú dobromyseľnosť právnych predchodcov žalobcov nemôže zhojiť ani skutočnosť, že zaplatili kúpnu cenu za nehnuteľnosť, keďže táto okolnosť zaplataenia kúpnej ceny nebola sporná a navyše zaplataenie kúpnej ceny nemení nič na prerušení dobromyseľnosti právnych predchodcov neregistraciou kúpnych zmlúv príslušnými orgánmi. Aj napriek dôkazu o zaplataení kúpnej ceny, stále platí to, čo uviedol súd v pôvodnom konaní, že dobromyseľnosť sa vyžaduje nielen pri vstupe do držby,

ako konštatoval súd v pôvodnom konaní, že právni predchodcovia žalobcov uzavretím kúpnych zmlúv vstúpili do držby oprávnenej, ale dobromyseľnosť sa vyžaduje počas celej vydržacej doby. Poctivý úmysel predchodcov žalobcov a ich dobromyseľnosť pri nadobúdaní nehnuteľností nebola sporná. Dobrá viera právnych predchodcov žalobcov však bola narušená, z dôvodu okolností, ktoré museli objektívne vyvolať pochybnosť, že im vec patrí, a to ďalšia kúpna zmluva z roku 1975 a neregistračia kúpnych zmlúv. Dôkaz o zaplatení kúpnej ceny nič nemení na týchto okolnostiach, ktoré prerušili dobromyseľnosť držby.

57. Zároveň nie je rozhodujúce, či kúpna cena bola zaplatená pred podpisom kúpnej zmluvy, čo má vyplývať z nových dôkazov alebo tak ako je to uvedené v kúpnej zmluve, že čiastka 30 000 Kčs bude zaplatená v hotovosti do jedného mesiaca od registrácie kúpnej zmluvy. Tieto okolnosti nemôžu nič zmeniť na právnych záveroch súdu v pôvodnom konaní o absencii dobromyseľnosti predchodcov žalobcov počas celej vydržacej doby, keďže ich dobromyseľnosť bola narušená až neskôr tým, že zmluva nebola registrovaná, napriek tomu, že bolo potrebné jej schválenie miestnym národným výborom.

58. Žalobcovia v odvolaní namietali, že predchodcovia žalobcov boli v domnení, že prevod vlastníckeho práva v zmysle kúpnej zmluvy II je možný, nakoľko pochybnosti o uvedenom prevode vlastníckeho práva nemal ani právny zástupca predávajúceho (ako to píše vo svojom liste). Je preto nelogické, ak teraz súd uvádza, že údajne „právna predchodkyňa žalobcov D. B. bola s obmedzením či faktickou nemožnosťou prevodu nehnuteľnosti v požadovanom rozsahu oboznámená ...“ (bod 54 rozsudku), ak z nových predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že obe zmluvné strany, vrátane právneho zástupcu predávajúceho, boli presvedčení o opaku. S uvedenými skutočnosťami sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal.

59. K tejto odvolacej námietke odvolací súd uvádza opätovne to, čo už bolo uvedené vyššie, že dobromyseľnosť sa vyžaduje počas celej vydržacej doby, právni predchodcovia žalobcov mohli byť pri vstupe do držby dobromyseľní, ale ich dobromyseľnosť bola prerušená okamihom zistenia, že nehnuteľnosti nie je možné registrovať v zmysle vtedy platných právnych predpisov, čo vyplýva z vyhlásenia D. B. v notárskej zápisnici.

60. Žalobcovia poukazujú na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 a tvrdia, že nemusia preukazovať platný právny dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva (kúpnu zmluvu registrovanú na príslušnom štátnom notárstve), ale výlučne iba okolnosti svedčiacie o poctivosti nadobudnutia dotknutých nehnuteľností (ich vydržania), pričom tieto okolnosti sú preukázané práve novými dôkazmi.

61. Odvolací súd v predmetnom spore, v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie rozhodujúcom o povolení obnovy konania, nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť, právne posúdenie súdom prvej inštancie, rozhodnutia v pôvodnom konaní. Pokiaľ by polemizoval so žalobcami s právnym záverom ústavného súdu v citovanom náleze a názorom odvolateľov ohľadom toho, čo bolo potrebné preukazovať v pôvodnom konaní, hodnotil by rozhodnutie súdu prvej inštancie v pôvodnom konaní po vecnej stránke, čo je neprípustné. Rozsudok súdu prvej inštancie v pôvodnom konaní bol preskúmaný odvolacím súdom, ktorý sa s jeho rozhodnutím stotožnil a rozsudok potvrdil. V predmetnom spore je úlohou odvolacieho súdu posúdiť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, ale len z hľadiska prípustnosti obnovy konania, teda či boli splnené všetky podmienky na povolenie obnovy konania. Podmienkou prípustnosti obnovy konania nie je vecná nesprávnosť rozhodnutia v pôvodnom konaní. V danom prípade bolo rozhodujúce posúdiť jednu z podmienok prípustnosti obnovy konania, a to či nové skutočnosti a dôkazy, môžu privodiť pre žalobcov priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Uvedenú podmienku správne posúdil súd prvej inštancie a odvolací súd sa s jeho posúdením v tomto smere stotožnil.

62. K porušeniu práva na spravodlivý proces nepripustením nových dôkazov nedošlo ako namietali žalobcovia v odvolaní, pretože v tomto konaní o povolení obnovy konania mal súd iba posúdiť, či nové dôkazy sú takého charakteru, aby odôvodňovali prípustnosť obnovy konania. Súd prvej inštancie správne nové dôkazy skúmal z tohto pohľadu a aj správne dospel k záveru, že nie sú spôsobilé privodiť prípustnosť obnovy konania. Povinnosť zaoberať sa novými dôkazmi a vyhodnotiť ich z hľadiska, či môžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vyplýva z ust. § 397 CSP. Pokiaľ nemôžu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, sú návrh na obnovu konania zamietne. A preto nemôže byť takýto zákonný postup súdu, porušením práva na spravodlivý proces.

63. Vzhľadom na uvedené okolnosti považoval odvolací súd odvolanie žalobcov za nedôvodné a rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

64. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP, v súlade s princípom úspechu v spore, úspešným žalovaným v odvolacom konaní voči neúspešným žalobcom vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

65. O trovách konania rozhodoval odvolací súd iba vo vzťahu medzi žalobcami a žalovanými 1/ až 5/ a 7/, pretože konanie vo vzťahu k žalovanej 6/ je právoplatne skončené, keďže proti výroku II. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nebolo podané odvolanie.

66. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).